

KADUNUD KUTSIKAS

HOLLY WEBB

Maxile ja koer Georgiele

Originaali tiitel:

Holly Webb

Animal Series 20: The Lost Puppy

2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tõlkinud Marge Paal

Toimetanud Marje Mändsalu

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Text copyright © Holly Webb, 2012

Illustrations copyright © Sophy Williams, 2012

Author photograph copyright © Nigel Bird

First published by Stripes Publishing in Great Britain in 2012.

All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus

ERSEN, 2020.

B05381720

ISBN 978-9949-82-608-7

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

„Ruby! Palju õnne sünnipäevaks!” Tädi Nell tõttas mööda aiarada lähemale, et Rubyt emmata, taksikoer Maisie tema kannul lippamas.

„Hei, Maisie, kus kutsikad on?” küsis Ruby. Maisie oli kutsikate sündimisest saadik koos nendega köögis oma aedikus kerratõmbununa lesinud, nagu ei söandaks ta poegi silmist lasta.

Tädi Nell raputas pead. „Minu meelest hakkab ta nüüd, kus nad on nii palju suuremad, juba tüdinema. Nad ronivad kogu aeg tal seljas, näksivad üksteise või Maisie kõrvu. Nad ei saa üle lauast, mille köögiukse ette panime, aga nende ema saab, ja ta jättis nad omapäi, et natuke negi hinge tõmmata.”

„Kas me võime neid vaatama minna?” küsis Ruby. Talle oli alati meeldinud Maisiega mängida, aga kutsikad olid veel toredamad kui nende ema ning tüdruk polnud neid nädal otsa näinud. Ta oli kindel, et kutsikad on muutunud. Nad olid nüüd üksteist nädalat vanad, aga paistsid ikka veel nii kiiresti kasvavat, et Rubyle näis, nagu oleks seda peaaegu näha.

„Kutsikaid!” nõudis tema kolmeaastane õde Anya, kui mööda aiarada edasi tatsas. Ta armastas kutsikaid sama palju kui Ruby. Vahel Ruby lausa mõtles, kas Anya peab vahel ennastki kutsikaks. Peaaegu iga kord, kui nad tädi Nellil külas käisid, tõmbas ta end kutsikate korvis kerra. Korra püüdis ta isegi

nende kutsikatoitu süüa, aga õnneks see talle ei meeldinud.

„Ja tere sullegi, Anya!” Tädi Nell naeratas laialt, kui Anya temast mööda majja tõttas. Ruby lippas väikeõele järele – kui ta kiiresti ei tee, leiab ta Anya ilmselt veekausis istumas.

„On sul tore sünnipäev?” küsis tädi Nell. „Kas on ka kummaline tunne, kui pidu on juba peetud?” Ruby oli möödunud nädalavahetusel teinud ühise sünnipäevapeo koos oma parima sõbranna Bethiga. Beth oli Rubyst kaks nädalat vanem ja nii olid nad leidnud kuldse kesktee.

„Ei, see on lahe!” säras Ruby talle vastu. „Mul on tunne, nagu oleks mul kaks sünnipäeva!”

„Noh, mul on sulle toas kingitus.” Ruby märkas, et tädi Nell näib enesega

üpris rahul olevat ja salatsev. Ta vaatas ema ja isa poole, mõeldes, kas nemad teavad, millega tegu. Ema näol oli täpipealt samasugune ilme nagu tädi Nellil, mis polnud Ruby oletust mööda sugugi nii imelik, sest ema ja tädi on õed.

„Mis see on?” päris ta uudishimulikult.

„Tule õige ja vaata kutsikaid, enne kui oma kingi lahti teed,” pakkus tädi Nell. „Muidu leiame nad kõik Anya varbaid näksimas. Nende lõunasöögiaeg on peaaegu käes.”

Kutsikad said ikka veel palju väikesi portsjoneid. „Kas see on puder?” küsis Ruby ootusrikkalt, kui nad köögist läbi läksid. Kui nad viimati külas käisid, olid kutsikad piimaga putru söönud ja nende kõigi suured kõrvad rippusid kaussi – ja

tulid pärastpoole välja pudrukoorikuga kaetult. See oli tõesti naljakas!

Tädi Nell naeris. „Ei, kahjuks ainult krõbuskid. Väga igav. Aga neile meeldivad. Nüüd, kus nad on küllalt vanad, et uutesse kodudesse minna, võõrutan ma neid sellest piimavärgist.”

„Kas nad on tõesti küllalt suured, et Maisie juurest lahkuda?” küsis Ruby, kiigates köögiukse vahelt oma aedikus ringi roomava rahutu pruunide ja mustade kutsikate trobikonna poole. Maisie hüppas elegantselt üle ukseavasse säti- tud laua ja suundus tagasi oma lapsu- keste juurde. Kutsikad nägid teda tule- mas ning viskusid aedikust välja ja vudi- sid üle põranda oma ema juurde. Ruby kihistas naerda. Ta oli kindel, et nägi, kuidas Maisie oma pea peitis ja käppa-

dega põrandasse haakus, kui kutsikate laine teda tabas.

Tädi Nell noogutas. „Paar inimest on neid juba vaatamas käinud.”

„Kuus kutsikat,” sosistas Ruby isale, kui kutsikatele lähemale kükitas. „Sa ütled alati, et minust ja Anyast piisab!”

Isa noogutas. „Piisab täiesti.”

